

[Johannes Jensen.]

Der er ogsaa andre Punkter i Lovforslaget, som det foreligger, der dels mangler Klarhed, dels ikke er saaledes, som vi havde ønsket, og derfor er alle Bestræbelser under Landstingets Behandling af denne Sag gaaet ud paa to Ting: at skabe den fornødne Klarhed og at skabe den fornødne Enighed. Jeg vil her nævne Spørgsmaalet om Mæglerens Virksomhed. Det forekommer mig ikke, at dette Spørgsmaal takstmæssigt set kan siges at være løst tilfredsstillende, og det er i alt Fald ikke løst i Overensstemmelse med de Ønsker, der næredes i den Kommission, som den højtærede Handelsminister selv havde nedsat om denne Sag. Det er naturligvis et mere underordnet Spørgsmaal, det indrømmer jeg, men ogsaa dette Spørgsmaal har nogen Interesse for Befolkningen.

Jeg anbefalede ved første Behandling denne Sag til hurtig og velvillig Behandling, og Hurtighed og Velvillie har vi fra vor Side vist derved, at vi ikke har forlangt Udvalg om Sagen. Vi mente den Gang, at Rigsdagssamlingen skulde sluttes til Paaske. Vi agter heller ikke at modsætte os, at Lovforslaget nu føres igennem, men paa den anden Side vil vi gerne have Lov til at gøre opmærksom paa de Ting, som vi ikke er tilfredse med, og de Ting, vi mener er uklare. Naar denne Sag endelig skulde føres igennem efter at have været til Behandling saa længe dels i en Kommission, dels her i Rigsdagen, mener vi, at man burde have lagt mere Vægt paa at skabe Klarhed, end Tilfældet har været.

Handelsministeren (Hauge): Det ærede 10de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) har nu gjort en Række Bemærkninger, der til Dels falder sammen med de Bemærkninger, han gjorde ved Lovforslagets første Behandling. Jeg skal besvare det ærede Medlems Indvendinger mod Lovforslaget paa enkelte Omraader.

Det ærede Medlem sagde, at der skete egentlig ikke noget videre ved, at man nu vedtog dette Lovforslag, det var ikke væsentlig anderledes end Loven af 1857. Deri har det ærede Medlem nu ikke helt Ret. Der sker adskillige Forandringer i den gældende Næringsret, og der sker navnlig dette, at vi faar meget klarere Bestemmelser, end vi hidtil har haft. Derved vil baade Administrationen og de næringsdrivende opnaa en Lettelse i deres Forhold til Næringsloven. Det ærede Medlem sagde endvidere, at der var Uklarhed i det nu foreliggende Lovfor-

slag. Det synes jeg heller ikke det ærede Medlem har Ret i.

Det ærede Medlem udtalte dernæst, som han har sagt tidligere, at der kunde opstaa et Modsætningsforhold mellem Mand og Kone, naar Talen var om at løse Næringsbevis. Jeg har allerede dertil svaret, at den, der kommer først til Mølle, faar først malet. Jeg tror slet ikke, de Komplikationer vil opstaa, som det ærede Medlem var bange for, thi hvis Mand og Kone er blevet saa uenige, at de ikke kan træffe samstemmende Beslutning om, hvem der skal have Næringsbeviset, tror jeg, at de er stærkt paa Vej til at skilles. For øvrigt er jeg fremdeles af den Opfattelse, at dersom Hustruen finder det formaalstjenligt at gaa hen og løse et Næringsbrev, hvad hun har Ret til at gøre, naar ingen af Ægtefællerne har det, har hun faktisk allerede Ret til at drive Næring i det Øjeblik, hun dokumenterer, at hun juridisk er berettiget i Henhold til Næringsloven til at løse Næringsbrevet. Det er nemlig gammel Praksis, at naar en Person beder om at faa et Næringsbevis, kan han allerede fra det Øjeblik, han har anmodet Magistratsmyndigheden om at faa Næringsbeviset, begynde sin Næring og etablere sin Forretning, thi saa betragter man det, som om Næringsbeviset er udstedt, forudsat da, at de Oplysninger, han har givet, er rigtige, at han har Ret til at komme i Besiddelse af Næringsbeviset og kan betale for det. Det ærede Medlem sagde, at der burde i Loven have været en Bestemmelse om, hvem der først skulde komme i Betragtning. Det synes jeg nu ikke. Hvis man f. Eks. havde sagt i Loven, at Manden kom først i Betragtning, var Forholdet ikke blevet lige, saa var der givet Manden en Fortrinsret overfor Hustruen, overfor Kvinden, og hvis man havde sagt det modsatte, at det var Kvinden, Hustruen, der først kom i Betragtning, var det omvendte Tilfældet. Jeg tror, Forholdet er, som det skal være. Skulde der saa være nogen Tvivl om, hvorvidt dette Spørgsmaal nu kan finde sin Afgørelse paa den Maade, jeg her har antydnet, ja, saa er der ikke anden Udvej end at gaa til Domstolene; men jeg tror slet ikke, det er nødvendigt, for jeg tror, Praksis vil blive den, at den, der kommer først og beder om et Næringsbevis, ogsaa vil faa Næringsbeviset udstedt, og saa kan det ikke nytte noget, at den anden Part kommer bagefter, for saa er Pladsen optaget.

Det ærede Medlem gjorde ogsaa en Bemærkning om § 22 i Tilslutning til, hvad han tidligere har sagt om denne Paragraf, hvis